

Temps Ordinari - La Santíssima Trinitat

[Dt 4,32-34.39-40](#)

[Rm 8,14-17](#)

[Mt 28,16-20](#)

Adoneu-vos de la ubicació de la diada, a la frontera entre la fi del cicle Pasqual (Pentecosta) i la recuperació dels diumenges de l'any. En un sentit diria que ens urgeix una síntesi i la panoràmica del que hem anat considerant en aquest temps fort litúrgic; **perill**, tanmateix, **d'incòrrer en mer racionalisme** (cas del Prefaci d'aquest dia) que enterboliria la simplicitat de la Revelació del Misteri trinitari diví i de la nostra participació. Els textos del NT demanen la **mirada contemplativa** al tema i presuposen una **EXPERIÈNCIA**. Frapa com la **1ª Joan** (3,23-24) contraposa a *l'acusació del cor* -que sovint ens aclapara- una altra **experiència del creient**: *I aquest és el seu manament: que creguem en el nom del seu Fill JC i que ens estimem els uns als altres. Els qui guarden els seus manaments (els dos esmentats) estan en Déu, i Déu en ells. I CONEIXEM que està en nosaltres PER L'ESPERIT que ens ha donat.* Presuposa que **M'ADONO** d'aquesta Presència trinitària perquè he acollit l'amor i m'esforço en practicar el nou manament de l'amor. Dic això per tal d'exorcisar una consideració *nominalista* a propòsit de la Trinitat, que tingui poca o nul·la incidència en la vida. En aquest sentit dirà Lluç en el seu comentari que segueix al **Pare Nostre**, i en una fonamental petició: *Donà'ns cada dia el pa que necessitem..* Doncs bé, *si vosaltres que sou dolents, sabeu donar coses bones als vostres fills, molt més el Pare del cel donarà l'ESPERIT SANT als que l'hi demanen (equació Pa-Esp. Sant)*. I és que sortir d'un mateix per **l'amor** i la **pregària des de JC al Pare**, esdevenen el camí reial per a fer una **experiència de l'Esperit** i, per tant, **trinitària**. Per altra banda, si la pregària s'adreça a l'**Abba de Jesucrist**, la seva mateixa condició de possibilitat és la de **viure portats per l'Esperit..** perquè vosaltres **heu rebut un Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà, Pare!** Així **l'Esperit s'UNEIX al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu** (2ª lect. de Romans 8, 14-17) i, a Gàl 4,5: *Sabem que som fills de Déu, perquè l'Esperit del seu Fill que ell ha enviat, crida en els nostres cors: ABBÀ, Pare!* (antífona de comunió). Aquests pocs testimonis del NT ens consciencien de com la via d'accès a la Vida divina és la **donació** per part de Jesús, el Senyor, **del seu Esperit**: es tracta del do Pasqual per excel·lència, culminació de l'*entrega del Servent* a la Creu (19,30): *Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit* (lliura als creients l'Esperit) i ho confirma en la 1ª aparició als Apòstols: *Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: -Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Llavors va alenar damunt d'ells i els digué: REBEU L'ESPERIT SANT..* (20, 20-22). Per tant, el do és temporalment previ al de la Pentecosta -de llançament de l'Església-. **L'Evangeli** d'enguany, de Mt 28, 16-20, fa dues afirmacions importants: a) l'esment de la **fòrmula trinitària** en el Baptisme b) i la voluntat de **permanència amb vosaltres, cada dia, fins a la fi del món**. La *proskinesis* = *postració* davant el Senyor -ni que alguns dubtessin- forma **inclusió** amb la del començament de l'Evangeli = i els mags d'Orient *l'adoraren* (2,11). Aquests van reconèixer en l'infant de Betlem **l'únic Déu**, en tant que ara l'evangelista Sinòptic confessa el **Misteri trinitari**, i ho fa per primer cop en tancar la Revelació al seu Evang. Es tracta d'un **procès** que ens ha de fer conciençar i que té -com a punt de partida- la fe i el Baptisme *en el nom del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant*. **Aquest -no pas Altre- és el Déu que ENS VE A TROBAR i del que ens hi hem deixat trobar**. Aniríem a palpentes si no s'hagués *auto-revelat*. Sorpresa del creient de l'AT i, en aquest sentit, funció de la **1ª lectura** d'enguany: **Deuteronomi 4,32-34.39.40. -Déu que es manifesta i actua: Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob.. Déu dels pares; -Déu de la Revelació del Nom = Jo sóc! -SERÉ!** (ho anireu descobrint en la seva actuació: gesta de l'alliberament d'Egipte i del compliment: *ha lluitat a favor nostre!* Ho expresa amb emoció el **Testament de Moisès**: no és pas el Déu de la filosofia, ni el de les especulacions asiàtiques -mena de *magma* sense Jo ni personalitat-, **és ben bé un TÚ** (té cor i té consciència) = **Déu és AMOR**, pot dir **NOSALTRES** i, **alhora, és per a nosaltres**: *Tant ha estimat Déu el món, que l'ha donat.. No us deixaré orfes* (4ªrt Evang) No ho puc entendre, em supera.. només em resta l'obediència de la fe i, en aquest sentit: -per una banda, *joia d'intuir la riquesa de Vida que hi ha EN DÉU* i que em resulta *indicible* i, -per l'altra, *joia de conèixer com ha volgut que participessin d'aquesta vida divina, per l'inserció de Crist-Jesús en la nostra realitat*: El text de **Romans** ho manifesta com a **Revelació de JC**: **-donació del Fill per part del Pare i - donació de l'Esperit Sant per part del Fill, com a nova respiració que ens hi capacita pels sentiments filials (Abbà)** per la fe i el baptisme. -és **el més REAL = íntim i transcendent** alhora, -obre el cor i la intel·ligència *per a creure = testifica en nosaltres* (miracle de la fe). -de cap manera no es trata d'una veritat *indigesta -n'és l'ESSENCIA de tot-* = no som pas *teístes*, sinó **crístians**. -possibilita sostenir un diàleg personal amb Ell = *des de JC - al Pare - en l'Esp. Sant.*

Imatge de la RESPIRACIÓ: pranayama cristià = inspiració – retenció – expiració: *En el NOM del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant. *GLÒRIA al Pare, al Fill i a l'Esperit Sant *Abba, Pare = ens dona la Parresia = abandó i acolliment : JC és SENYOR *L'experiència de Déu és una experiència. de l'ESPERIT, de DIVINITZACIÓ *Facilita la CONNATURALITAT de la Fe *No és pas afirmació racionalista, ni teorema intel·lectual, ans, *acte del cor intel·ligent i de la ment cordial = de la integritat de TOT l'ésser.